

Dodatek.

Rozhodnutí nejvyššího soudu jako kárného soudu odvolacího v kárných věcech soudců, advokátů a notářů.

Čís. 237 dis.

Nedostaví-li se obhájce obviněného soudce, ač řádně obeslán, k ústnímu jednání, má kárný senát ústní jednání odročiti (§ 20 zák. čís. 46/1868 ř. zák.); této povinnosti nezbavuje kárný senát skutečnost, že se obhájce vlastně obhajování vzdal, stalo-li se tak v poslední chvíli a ze spisů není zřejmo, že se obviněný o tom dozvěděl tak včas, aby si mohl ustanoviti obhájce nového (§ 226 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 9. února 1935, Ds I 1/35.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech soudcovských uznal v neveřejném zasedání o odvolání obviněného soudce do nálezu vrchního soudu v Praze jako kárného soudu pro soudce ze dne 24. listopadu 1934, jímž byl uznán vinným služebním přečinem podle § 2 zák. z 21./5. 1868, č. 46 ř. z., a uložen mu za to podle § 6 lit. c) téhož zákona disciplinární trest propuštění ze služby, takto právem: Naříkaný nález se v celém rozsahu zrušuje a věc se vrací kárnému senátu vrchního soudu v Praze k novému projednání a rozhodnutí.

Z d ů v o d ů:

Odvolatel vytýká kárnému nálezu především s hlediska formálního vadu řízení, spočívající v tom, že byl zamítnut jeho návrh na odročení ústního jednání za účelem zřízení nového obhájce, ježto dosavadní obhájce se v poslední chvíli obhajoby vzdal, pokud se týče návrh, aby mu byl ustanoven obhájce ex offio, čímž mu byla náležitá obrana znemožněna, a to tím spíše, že nedlouho po zahájení ústního líčení musel pro nevolnost odejít a nemohl se ústního jednání zúčastniti. Podle protokolu o ústním jednání konaném dne 24. listopadu 1934 před kárným senátem vrchního soudu dostavil se obviněný osobně bez obhájce a ihned po vyvolání věci navrhl, aby líčení bylo odročeno za účelem zřízení obhájce, ježto dosavadní jeho obhájce se v poslední chvíli své funkce vzdal. Dále prohlásil obviněný, že proti případnému ustanovení obhájce

ex offio nemá námitek v případě, že obhájce bude náležitě o věci informován. Kárný senát tento návrh zamítl, aniž uvedl pro svoje usnesení důvody.

Podle § 20 zák. čís. 46/1868 ř. z. má obviněný soudce právo použití při jednání, ať přijde osobně čili nic, obhájce a jeho si buď sám zřídit nebo za jeho zřízení předsedu kárného soudu požádati. Jaké následky má nedostavení obhájce obviněným zvoleného k ústnímu líčení, cit. zákon sice nestanoví; jelikož však v kárném řízení proti soudcovským úředníkům jest obdobně použití předpisů trestního řádu (rozh. dis. 30, 125, 133), měl kárný senát vzhledem k ustanovení § 274 tr. ř. ústní jednání odročiti, když shledal, že se obhájce obviněného přes řádné obeslání k němu nedostavil. Této povinnosti nezbavovala kárný senát skutečnost, že se obhájce vlastně obhajování vzdal, ježto se tak stalo v poslední chvíli, a to teprve dne 23. listopadu 1934 doručením usnesení zamítajícího jeho návrh na odročení ústního jednání stanoveného na 24. listopad 1934 a ježto ze spisů není zřejmo, že se obviněný o tomto kroku svého obhájce dozvěděl tak včas, aby si mohl ustanovit obhájce nového (srov. § 226 tr. ř.). Tím, že ústní jednání nebylo odročeno, resp. že byl zamítnut návrh obviněného na odročení za účelem zjednání nového obhájce a že nebyl ustanoven obhájce aspoň předsedou, byl obviněný zkrácen na svém právu přiřknutém mu v § 20 zák. čís. 46/1868 ř. z., to tím více, ježto se, jak v jednacím protokolu je uvedeno, obviněný pro nevolnost vzdálil z jednacích síně (§ 275 tr. ř.) nedlouho po zahájení ústního líčení, v němž byly i pak probírány výsledky mezitímního řízení, o nichž obviněný dosud slyšen nebyl. Tím více vyniká zkrácení obhajoby obviněného, vyplývající ze zamítnutí jeho návrhu na odročení ústního jednání. Právo na obhájce bylo obviněnému přiznati tím spíše, že — jak sám kárný náález zjišťuje — obviněný trpí nervosou žaludeční a neurasthenií, což by mohlo poukazovati k tomu, že by sám nemohl průběh jednání tak bedlivě sledovati a tak účinně se hájiti, jakoby mohl učiniti informovaný obhájce. Jelikož jde o takovou podstatnou vadu řízení, která činí opakování ústního líčení před kárným senátem vrchního soudu nezbytným, bylo již z tohoto důvodu v neveřejné předběžné poradě nejvyššího soudu jako odvolacího soudu v kárných věcech soudcovských ve smyslu § 26 zák. čís. 46/1868 ř. z. naříkaný kárný náález v celém rozsahu zrušiti a věc vrátiti kárnému senátu vrchního soudu v Praze k novému projednání, aniž bylo třeba zabývati se dalšími vývody odvolání.

Čís. 238 dis.

Dočasnému suspendovaniu verejného notára, odsúdeného pravo-
platne pre zločin, neprekáža ani okolnosť, že proti nemu nebolo naria-
dené formálne vyšetrovanie, ani že trestný súd ešte nerozhodol pravo-
platne o podmienenom odsúdení.

(Rozh. zo dňa 12. februára 1935, Ds III 75/34.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci verejných notárov
vo veci Dra L. R., verejného notára v S., o rozklade a odvolaní tohoto
proti usneseniu vrchného súdu v Bratislave ako disciplinárneho súdu